

A KRUH SE UZAVŘEL

KAREL VÁCLAV KUPKA

A kruh se uzavřel

Karel Václav Kupka

Text © 2016 Karel Václav Kupka

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016

1. vydání © Lukáš Vik, 2016

ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-098-4

ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-099-1

ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-100-4

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Prolog

Tento příběh je smyšlený a odehrává se v roce 2030. Děj je zasazen do slezského města Opava a jeho okolí, které velmi dobře znám, protože sám pocházím z obce Háj ve Slezsku, rodišti spisovatele Vladislava Vančury. V roce 2030 bylo již deset let politické spektrum zúženo jen na pravici a levici. Tyto dva politické proudy měly jasný program, kterým se každé čtyři roky prezentovaly před parlamentními volbami, aby přesvědčily občany o svém zvolení. Některé jejich programové body se shodovaly, takže se v roce 2020, změnila i ústava. Byl např. obnoven trest smrti s odkladným účinkem maximálně deset let a tato čekací doba výkonu trestu byla určena z důvodů zabránění justičního omylu. Dalším shodným bodem bylo povinné odebírání vzorků DNA, které přesně určovalo identitu každého občana, a také byla obnovena povinnost všech občanů dokazovat původ nabytého majetku. Všechny podniky a obchodní společnosti musely mít transparentní vedení a sídlo. Strategické podniky jako banky, hutě, doly, zbrojní a energetický průmysl musel mít pod kontrolou stát s majoritním podílem akcií. Přímou zodpovědnost za chod těchto institucí má

vedení těchto společností s příslušným rezortním ministrem. Země se tímto opatřením dostala z krize důsledným prosazováním práva, kdy politici jsou za svá rozhodnutí zodpovědní a před zákonem jsou si rovni se všemi občany tohoto státu. Jejich finanční odměna byla zákonem stanovena, vypočítávala se každý rok a byla násobkem průměrné mzdy každého občana. Proto se začali politici starat o to, aby platy občanů byly co nejvyšší. Braní úplatků a provizí se stalo zločinem, který se podle jejich výše a společenské nebezpečnosti, trestal až doživotním vězením a propadnutím veškerého majetku. Na těchto zákonech se shodla obě politická spektra, takže prostor pro předvolební sliby se zúžil jen na ty splnitelné. K tomu jim měl dopomoci nový volební zákon, který určil, že vítěz voleb bere vše. To znamená, že vítězná politická strana měla v parlamentu většinu. Občanům volební zákon za to stanovil povinnost účastnit se voleb. Neúčast byla klasifikována jako pohrdání státní institucí a byla sankcionována vysokou peněžní pokutou nebo, u nemajetných občanů, odpracování sta hodin veřejně prospěšných prací. Senát byl zrušen jako nepotřebná instituce a pojistkou demokracie se stal ústavní soud, na který se mohl obracet občan ihned v případě, že neuspěl se žalobou u soudů

nižších instancí. Při potvrzení rozhodnutí soudu nižší instance byl občan povinen zaplatit náklady ústavního soudu. V opačném případě musel příslušný soudce za své chybné rozhodnutí, občanu uhradit veškeré náklady za soudní řízení. Toto se týkalo i soudních exekutorů, kteří provedli exekuci majetku protiprávně. Z nápravných ústavů se staly trestnice, kde odsouzení musí pracovat a po dobu výkonu trestu jsou zbaveni všech občanských práv. Podnikatelé a státní firmy měly povinnost zajistit pro určitý počet odsouzených pracovní náplň, za kterou jim stát poskytl daňovou úlevu. Počet pracovních míst byl určen zákonem podle velikosti firmy. Pro nejtěžší zločince byl zřízený institut nucených prací v kamenolomu u obce Jakubčovice na Opavsku. Každá trestnice si musela vydělat na svůj provoz a stát platil jen jejich zaměstnance. To znamenalo, že čím lépe a efektivněji trestanci pracovali, tím byly jejich podmínky pobytu lepší. Tyto jednotlivá opatření způsobily, že za deset let se Česká republika zbavila zahraničního dluhu a každým rokem stoupala životní úroveň tak, že v roce 2030 jsme se zařadili mezi prvních deset zemí na světě. Teď jenom záleží na každém z nás, aby tyto řádky nebyly pouhou fikcí, ale budoucí realitou.

„Už jsi hotová?“ zavolal JUDr. Libor Vávra na svou manželku Petru, která ještě něco chystala k cestě do Prahy na synovu promoci. „Ještě chvílku“ ozvalo se z ložnice, kde Mgr. Petra Vávrová balila dárek pro svého syna Lukáše, který zdárně ukončil studia na vysoké škole kriminalistické v Praze. V tom zastavilo před jejich vilkou v Opavě-Kylešovicích auto a z něj vystoupila jejich snacha Jana, která byla odvézt ročního syna ke svým rodičům na hlídání. Vešla do domu a zavolala: „Tak já jsem připravené k odjezdu.“ „Ty ano“ ozvalo se za jejími zády. „Ale naše maminka má ještě napilno.“ „Nic se neděje, Lukášek je u babičky Blanky a my si to v Praze můžeme pořádně užít, takže žádný spěch, dědo,“ zašvitořila snacha a spěchala do schodů, aby zjistila, co její tchyni tak zdržuje. „Ahoj, Jani, ty už jsi tak rychle zpátky?“ Zeptala se Petra a chvatně sbírala zabalené dárky do připravené tašky. „Nebyl důvod se zdržovat, Lukášek byl OK a u babičky Blanky na maminku úplně zapomněl. Takže mi jen dal pusu a vrhnul se na hromadu připravených hraček,“ řekla klidně Jana a chopila se připravených zavazadel. Tchán Libor stál u otevřeného kufru svého Volva a nervózně pokukoval po hodinkách. Pomohl uložit zavazadla do kufru auta a energicky jej zavřel. „Teď už čekáme pouze na maminku“ řekl

odměřeně a znovu se podíval na hodinky. V tom se ve dveřích objevila jeho manželka Petra a začala v kabelce hledat klíče od domu. „Příště si tam dej kompas, abys ty klíče tak dlouho nehledala“ neodpustil si poznámku a okázale jí otevřel dveře auta, aby ji usadil na zadní sedadlo. Vpředu seděla pouze, když sama řídila a tak zvanému sedadlu smrti se zásadně vyhýbala. Snacha se usadila vedle ní, aby si mohly za jízdy povídat. Libor nastartoval a svižně vyrazil směrem na Prahu. Bylo to na rozhraní jara a léta roku 2030.

Po zrekonstruované dálnici D1 byla jízda autem skutečně pohodová, protože se řidiči nemuseli věnovat tak povrchu vozovky a přestaly je rozptylovat tisíce billboardů kolem ní, které byly na dálnicích a rychlostních komunikacích zakázány. Zato přibýlo míst, kde si mohli řidiči odpočinout, najíst nebo osprchovat, případně si protáhnout tělo v mini fit centrech. Tyto služby byly poskytovány zdarma správou silnic a dálnic. „Zajedeme na nejbližší odpočívadlo a dáme si kávu,“ přerušil Libor družný hovor obou spolucestujících. „To bude fajn“ odpověděla Jana. „Mám chuť na něco dobrého“ přidala se Petra a chystaly si své kabelky. Zhruba po dvou kilometrech zabočil Libor do řady stojících

vozidel na parkovišti s parkovacím terminálem. Už několik let bylo velkou výhodou, že na dálnicích byla síť parkovacích terminálů, které informovaly řidiče o volných parkovacích místech následujícího města. Zejména v Praze byl vždycky problém zaparkovat tam, kde řidič potřeboval, takže zadáním adresy místa se na monitoru objevily aktuálně volné parkovací prostory. Zadáním SPZ a doby začátku parkování si řidič zablokoval toto místo zaplacením příslušného poplatku v místě terminálu. V praxi to znamenalo, že toto místo nemohl na uvedenou dobu obsadit jiný řidič. Parkování bylo sice dražší, ale zase ubylo času a stresových situací při hledání parkovacího místa. „Máme štěstí,“ zahlaholil Libor, když se posadil vedle svých mlsajících dam, ke stolu. „Mám místo k parkování přímo u Karolína, takže nemusíme nikam daleko přecházet.“ „My víme, že jsi dítě štěstěny“ pohládila jej po ruce Petra a kývla na číšníka, že může přinést kávu. Libor se malinko zatetelil pod tíhou těchto slov a vesele dodal. „Proto dámy, nemusíme tak spěchat, těsně před Prahou se dáme do pořádku a převlékneme se do slavnostního. Když číšník přinesl kávu, tak se Libor zamyslel a s pocitem hrdosti prohlásil. „Stejně je to od Lukáše husarský kousek, že i při tak náročném povolání kriminalisty, ukončil

vysokoškolské studium s červeným diplomem.“
„Je to především tvoje zásluha, taťko, že máme tak chytrého syna, dodala Petra a šibalsky mrkla na Janu. Libor tuto poznámku přešel mlčením a začal si prohlížet jídelní lístek. „Ty máš hlad?“ zeptala se udiveně Petra a čekala, co odpoví. „Zatím ne“ odpověděl klidně a dále studoval nabízené menu. „Jen se dívám, co bych si dal za lahůdku, když půjdeme po promoci do restaurace.“ „A jak víš, že zrovna takovou nabídku budou mít?“ zeptala se nechápavě. „Nevím, ale myslím si, že to co nabízejí bistra u dálnice, by měly renomované pražské restaurace zvládnout taky.“ Odložil jídelní lístek a začal se věnovat své kávě. Za dvacet minut už seděli v autě a uháněli na Prahu.

Fakulta kriminalistiky měla sice sídlo v Praze - Hrdlořezy, ale promoce jejich absolventů se odbývaly a aule historického Karolína. Lukáš je měl čekat před hlavním vstupem půl hodinu před začátkem, který byl v pozvánce stanovený na čtrnáctou hodinu. Bylo teprve těsně po jedné, když všichni tři ve slavnostním hávu, hledali v davu čekajících toho, kterým jim všem udělal tak velkou radost. V tom jej zahlédli a otec Libor se vehementně začal prodírat davem, až se konečně

dostal k němu. „Nazdar synu,“ napřáhl svou pravici a druhou rukou jej poklepal po rameni. „Ahoj tati, kde máš zbytek osazenstva?“ Zeptal se udiveně, když jej spatřil samotného. „Támhle jsou, čekají na druhé straně, pojď se s nimi přivítat“ a táhl jej určeným směrem. „Počkej chvilku, tati, chci ti někoho představit“ a zavolal na opodál stojícího mladíka, který vypadal o několik let starší než on. „Tohle je MUDr. Petr Janovský, psychiatr z Bohnic a náš studijní konzultant a tento solidně vyhlížející pán, je můj skvělý otec JUDr. Libor Vávra, advokát na volné noze,“ zakončil akt představování. „Těší mě“ řekli téměř současně a podali si ruce. Iniciativu se ujal Lukášův otec a žertem dodal. „Doufám, že vašich služeb nebudu muset nikdy využít, usmál se svému bonmotu. Mladík, ale neváhal a okamžitě zareagoval. „Z mé strany jsem téhož názoru“ a hlasitě se tomu oba zasmáli.

Slavnostní promoce proběhla ve slavnostní aule Karolína a trvala téměř dvě hodiny. Libor měl zajištěný pozdní oběd v restauraci poblíž Václavského náměstí a už se těšil, jak před mnoha pozvanými hosty bude moci prezentovat svého syna. V průběhu promočního programu si několikrát přeříkal svou řeč, kterou vždy něčím

vylepšil, až se mu zdála příliš dlouhá a tak byl nakonec rád, že si ji nenapsal. Když vycházel ze sálu, tak si automaticky zapnul mobilní telefon, který jej hned upozornil na několik zmeškaných hovorů. Jakmile zjistil, že je to jedno a totéž číslo, tak jej vytočil a čekal, kdo se ozve. V telefonu se ozval dívčí hlas, který mu oznámil, že se dovolal na asistentku předsedy ústavního soudu. Čekal na spojení a marně přemýšlel, co on má společného s touto institucí. V telefonu to cvaklo a ozval se mužský hlas. „Dobrý den, pane doktore, promiňte mi, že vás ruším v tak slavnostní chvíli, ale stala se dost nepříjemná věc, která nesnese odkladu. Určitě si pamatujete na letitý případ podnikatele z Opavy ing. Krátkého, kterého jste tehdy zastupoval.“ „Ano, pane soudce“ přisvědčil Libor a čekal, co z něj vypadne. „Tak tento pán se obrátil k Ústavnímu soudu s žalobou na stát, který tehdy měl zmařit jeho mnohamiliónovou investici do firmy, která měla vyrábět strategicky důležité součástky pro armádu. Nakonec zakázku dostali Francouzi a pan inženýr Krátký šel do konkurzu, protože bez této výroby nemohl dostat závazkům vůči svým věřitelům. Nyní, po létech, se zjistilo, že celý obchod byl dost prapodivný a na svět vylezly důkazy o machinacích na ministerstvo obrany. Ti, kteří to zavinili,

jsou už buď po smrti, nebo za kopečky, a mi teď na stole leží žaloba na stát, která po prvotním prostudování nemá žádná slabá místa a hrozí, že Česká republika bude muset najít nějaké řešení, protože výše odškodnění je dnes už ve výši několika desítek miliard korun.“ Soudce se odmlčel a Libor toho okamžitě využil. „A jak já vám mám v této kauze pomoci?“ „Velice jednoduše pane doktore, o tom člověku víte nejvíce a v celé záležitosti jste jej zastupoval u soudu, který mu tehdy náhradu v částce několika milionu nepřiznal. Teď, když se na to dívám s odstupem těch let, tak to bylo takové Pyrrhovo vítězství pro tento stát. Proto vás chci požádat o okamžitou konzultaci, protože tady hrozí platba z prodlení, která u tak vysokého odškodnění se navyšuje každý den o desítky tisíc korun.“ „Mám tomu rozumět tak, že bych měl jít proti svému bývalému klientovi?“ zeptal se soudce přímo a čekal na odpověď. „Asi takhle, pane doktore, pokud vás dosud pan inženýr Krátký nepožádal o právní zastupování v této kauze, tak nevidím žádnou překážku, abyste se stal konzultantem Ústavního soudu. Po finanční stránce je to jedno, protože tarify jsou všude stejné a vůbec nezáleží na výši částky. Záleží pouze na vás, jak se rozhodnete. Odmlčel se a čekal na Liborovu odpověď. „Momentálně jsem

v Praze a do Brna bych se mohl dostat maximálně za čtyři hodiny, protože ještě mám před sebou slavnostní oběd nebo spíše večeři u příležitosti promoce svého syna.“ Odpověděl soudci a čekal na jeho odpověď. „Dobře, pane doktore, budu vás očekávat ve dvacet hodin v mé kanceláři, v budově Ústavního soudu.“ Libor se podíval na hodinky, a když zjistil, že má necelé čtyři a půl hodiny času, tak odpověděl. „Dobře, platí, budu se snažit být tam v čas,“ rozloučil se a ukončil hovor. „Tati, co se vybavuješ?“ uslyšel za sebou Lukášův hlas. „Všichni už sedí v taxíku a ty se tu vybavuješ s nějakou ženskou“ naoko přísně peskoval svého otce a podržel otevřené dveře taxíku, aby mohl nastoupit. „Co to bylo tak nutného, že se tváříš tak vážně?“ zeptala se jej Petra zvědavě. „Ale nic, povím ti to později.“ Odpověděl trochu podrážděně a vyzval řidiče, že mohou jet.

V restauraci bylo v přilehlém salóнку prostřeno asi pro třicet osob a květinová výzdoba připomínala malou svatbu. Když se konečně už všichni pozváni usadili, Libor se postavil a pohybem ruky si vyžádal všeobecné ticho. Za okamžik byl v salóнку naprostý klid. Malinko si odkašlal a spustil svůj, tak dlouho připravovaný a pilovaný monolog. „Vážení

přítomni. Chtěl bych vás jménem svým a mé manželky,“ přitom pohledem a mírnou úklonou naznačil, o koho se jedná, „Přivítat na této malé oslavě u příležitosti úspěšného ukončení vysokoškolského studia našeho jediného syna Lukáše.“ Pohledem se na něm zastavil a malá odmlka byla pro něj výzvou, aby se postavil a mírnou úklonou se tímto představil. Mezi pozvanými hosty byli i Liborovi bývalí spolužáci s právnické fakulty a on cítil potřebu pochlubit se jim svým synem. Po této malinké pouze se zase ujal slova. „Myslím si, že by bylo nošení dříví do lesa, kdybych začal vypočítávat všechny jeho studijní úspěchy, které šly vždy ruku v ruce s výsledky pracovními. V průběhu studia již tři roky pracuje jako kriminalista na obvodní oddělení v Opavě a za tuto dobu už dokázal vyřešit pěknou řádku násilných trestných činů. Já věřím, že jeho vynikající studijní výsledky mu umožní další profesní růst ve vrcholné kriminalistice, která začíná na krajské úrovni a končí někde ve strukturách Interpolu.“ Při této větě se významně podíval na přizvaného šéfa pražské kriminálky, který se tvářil zcela neutrálně a jen kývnutím hlavy naznačil, že Liborovu poznámku zaregistroval. „Nechtěl bych vás už déle zdržovat chvalozpěvy na adresu svého syna, který

by vám určitě chtěl říci několik slov.“ Obrátil se na Lukáše, který překvapen otcovou výzvou se pomalu postavil, aby si rychle v hlavě utřídil pár smysluplných vět. „V první řadě děkuji svým rodičům, manželce a celé své rodině, která mě po celou dobu studia podporovala jak materiálně, tak hlavně psychicky. Jsem si jist, že bez této podpory by mé studijní výsledky zdaleka nedosahovaly této výsledné úrovně. Ještě jednou chci poděkovat všem, kteří na tom měli jakýkoliv podíl a závěrem chci popřát dobrou chuť a příjemnou zábavu v tomto pozdním odpoledni.“ Posadil se a po očku pohlédl na svého otce, který spokojeně naznačil, že svého improvizovaného vystoupení zhostil na výbornou. Číšníci začali nosit na stůl, když se Petra naklonila k Liborovi a zašeptala mu do ucha. „Tak co to bylo za hovor, který tě tak rozhodil, než jsme tady jeli?“ Libor se zamračil a mrzutě odpověděl. „Budu muset ještě dnes odjet do Brna.“ Aniž by něco k tomuto strohému sdělení dodal, pustil se do právě doneseného jídla. Petra se na něj zkoumavě zadívala a nevěřícně pronesla. „To snad nemyslíš vážně?“ „Myslím“ odpověděl klidně mezi sousty jídla a dále pokračoval v konzumaci. „Vysvětlím ti to po jídle“ dodal smírně a popřál své ženě dobrou chuť. Petru přešla chuť hned a marně se snažila uhodnout, co

jej mohlo přinutit k tomu, aby předčasně odjel z oslavy promoce jejich syna. Libor si toho všiml a potichu ji nenápadně v krátkosti vysvětlil, proč musí být do osmé hodiny večerní v Brně. Petra se trošku uklidnila a rychle dodala. „Já ale pojedu s tebou a budu tě čekat v nějakém hotelu.“ Ihned hledala v kabelce mobil, aby si na internetu vyhledala volné ubytování v Brně. Libor okamžitě věděl, že je úplně zbytečné ji cokoli vymlouvat a pokradmu sledoval, jak jeho žena zápasí s posledním technickým výkřikem sdělovací techniky. Konečně se jí podařilo úspěšně zarezervovat dvoulůžkový pokoj v jednom hotelu poblíž budovy Ústavního soudu. Pak se obrátila na Libora a klidně konstatovala. „Bude stačit, když vyjedeme z Prahy v šest. Do osmi hodin večera budeme pohodlně v Brně, aniž bys musel jet jako blázen.“ Oznámila mu to jako hotovou věc a s chutí se pustila do studeného jídla. Když viděl ten obrat v její náladě, tak se v duchu smířil s faktem, že jej bude doprovázet a ještě navíc na něj bude čekat v hotelovém pokoji, jako kdysi. V duchu se zasníil u téhle představy, když jej vyrušil číšník nad nedojedeným jídlem slovy. „Mohu již odnést talíř?“ „Jistě“ vyhrknul Libor, když viděl svůj příbor položený vodorovně na okraji talíře. Závistivě se

pokradmu podíval do talíře své manželky, která měla položený příbor křížem, když hledala kapesník ve své kabelce. Číšník zmizel s jeho nedojedeným jídlem a Liborovi nezbylo nic jiného, než se natáhnout pro banán z nedaleké ovocné mísy. „Ty se nějak lepšíš, zlato,“ všimla si ovoce v jeho ruce. „To své předsevzetí s hubnutím nemusíš začínat zrovna dnes.“ Dojeda poslední masité sousto ze svého talíře, šibalsky se na něj podívala a smyslně olízla horní ret. Liborovi se okamžitě zvedla nálada s vidinou hotelového pokoje, takže se postavil a gestem ruky si sjednal klid. Lukáš nechápal, co chce ještě otec dodat a uvedl své smysly do střežu.

„Vážená společnosti“ obřadně oslovil přítomné. „Bohužel vám musím oznámit, že z naléhavých pracovních důvodů musím odjet nejpozději v šest hodin večer do Brna. Aby to neznělo jako nějaká výmluva, tak mě bude doprovázet moje paní.“ A pohledem se zastavil na Petře. „Věřím, že se budete stejně dobře bavit i bez naší přítomnosti. Ještě jednou se omlouváme a přejeme vám dobrou zábavu.“ Posadil se a otočil se na Petru. „Tak co, udělal jsem to tak dobře?“ a čekal, co mu na to odpoví. Petra se malinko zamyslela a řekla. „Možná si měl napřed promluvit s Lukášem, protože seč mi zdálo, že byl trošku zaskočený.“ „Myslíš?“ zadíval se

směrem ke svému synovi, který byl zrovna v přátelském hovoru se svými hosty. „Ani se mi nezdá“ odpověděl a stejně pomalu vstal a vydal se za ním. „Promiňte, že vás ruším v debatě, ale potřeboval bych mluvit s Lukášem. Můžete jej na chvilku omluvit?“ „Samozřejmě“ odpověděli téměř sborově a jako na povel se odebrali k baru. „Co to mělo znamenat, tati?“ vyčítavě se zeptal, aniž by vyslechl první jeho. „Já ti to vysvětlím“ ohradil se okamžitě. „Když jsme po promoci stáli před Karolinem, tak jsem měl hovor z Brna od předsedy Ústavního soudu. Došla jim žaloba na stát od člověka, kterého jsem před léty zastupoval, a on tehdy u soudu neuspěl. Jednalo se o pár desítek milionu korun za zmařenou státní zakázku a teď s odstupem času, vyšly na světlo nové okolnosti a ten dotyčný podal žalobu na stát k Ústavnímu soudu. Vypadá to na hodně veliké odškodné, takže je jim teď každá rada drahá.“ Ukončil své vysvětlení a čekal, co mu na to syn řekne. „Dělej, jak myslíš, ale nebudeš mít z toho nějaký problém?“ zeptal se jej klidně. „Momentálně mě ten dotyčný o právní zastupování nepožádal, proto jsem mohl na jejich nabídku přistoupit. „Zřejmě o tom víš víc, než je zdrávo, jinak bys do toho nešel.“ A provrtával jej pohledem policajta. „Ale vím kulové, ale jsem

zvědavý, s čím na ně ten komediant vyrukuje.“
„Takže, jestli tomu dobře rozumím, tak ses rozhodl spolupracovat s proti stranou svého bývalého klienta?“ nedal se odbýt. „I tak se tomu dá rozumět“ přisvědčil Libor a dodal „Víš hochu, ten pan ing. Krátký nebyl zas takové neviňátko, jak se tehdy zdálo a já s odstupem deseti let vůči němu necítím povinnost zachovávat určitou míru loajality. Proto chci jistit, jakou šanci uspět má jeho žaloba u Ústavního soudu.“ Lukáš jej pokýval hlavou, že jeho rozhodnutí chápe a dodal. „Dělej, jak myslíš, jenom mám takový dojem, že se pouštíš, na moc tenký led. Já si jen matně vzpomínám, že jméno ing. Krátký bylo nedávno spojováno s lidmi, které já bych nejraději viděl za katrem.“ Libor zůstal stát a uvažoval o synových slovech, který odcházel za skupinou svých přátel. Rozhlédl se, aby zjistil, kde je zrovna jeho manželka, a když ji uviděl v družném hovoru s šéfem pražské kriminálky, tak se nenápadně vytratil ze salónku, aby si v klidu mohl zatelefonovat své sekretářce, která byla jeho pravou rukou v jeho advokátní kanceláři. Když uslyšel v telefonu její zvonivý hlásek, tak se mu rázem vrátila jeho dobrá nálada, kterou mu před chvilkou trochu pokazil jeho syn. „Nezlobte se, Miluško, že vás takhle přepadávám, ale potřeboval bych po vás,

abyste mi zkusila zjistit něco o našem bývalém klientovi, panu ing. Krátkém, kterého jsem zastupoval před deseti léty v kauze zmařeného investičního záměru, týkajícího se jistých armádních zakázek.“ V telefonu bylo chvíli ticho a Libor si myslel, že se spojení přerušilo. Najednou uslyšel její hlásek. „Já jsem si byla jistá, že jste na promoci svého syna v Praze, tak jsem panu Krátkému řekla, že budete v kanceláři až v pondělí.“ „Cože, on vám volal?“ vyhrknul na sekretářku, až se zalekla. Ta mu trošku ustrašeně začala líčit jeho telefonát, když už Libor v kanceláři nebyl. „Pan ing. Krátký volal v pátek odpoledne, že s vámi potřebuje projednat nějakou důležitou věc a já jsem mu řekla, že jste v Praze na promoci syna a budete až v pondělí. On se ale nedal odbýt a začal mi vysvětlovat, že je to i ve vašem zájmu, tak jsem mu nakonec dala na vás číslo mobilu a myslela jsem, že už s vámi hovořil.“ „Ne, zatím jsem s ním nemluvil a příště, než někomu sdělíte mé soukromé telefonní číslo, tak mně předem o tom uvědomte“ řekl strohým hlasem a hned si přiznal, že to trošku přehnal. „Neberte to jako výtku, ale v této chvíli jsem už slíbil konzultaci s proti stranou, kterou je v současné době ústavní soud. Proto chci po vás, abyste mi o něm zjistila všechno, co se zjistit dá.“

Bude ještě dneska večer, asi kolem osmé, tyto informace potřebovat. Zatím si z toho nedělejte těžkou hlavu, já si to s panem inženýrem vyříkám sám, až mi zavolá. Vy se mi ozvěte co nejdříve a nezlobte se.“ Ukončil hovor a vydal se zpět hledat svou manželku.

Bylo už téměř půl šesté večer, když se Libor a Petra loučili se všemi účastníky oslavy. Přistaveným taxíkem se během deseti minut přemístili na parkoviště, kde měl zaparkované své Volvo. Než stačil otevřít auto, tak se mu ozval telefon. Podle čísla poznal, že to není jeho sekretárka, tak dálkovým ovládačem otevřel auto, aby se Petra mohla pohodlně posadit dozadu a s omluvou přijal hovor. „Prosím Vávra“ stroze promluvil do telefonu. „Dobrý den, nebo už večer. U telefonu je Krátký, inženýr Krátký. Jistě si mně pamatujete, když jste mně zastupoval tehdy v kauze zmařeného podnikatelského záměru ve věci armádních zakázek.“ Libor si byl dobře vědom, o koho se jedná a momentálně to byl poslední člověk na zemi, s kterým by chtěl hovořit. „Ano, pamatuji si vás, pane inženýre“ odpověděl stejným tónem a čekal, co z něj vypadne. „Promiňte, že vás obtěžuji v tak významný den, ale vyskytly se jisté okolnosti, které

nesnesou odkladu.“ „Copak je dnes významného, co mi ušlo?“ znenadání mu Libor skočil do řeči. „Ale pane doktore, nedělejte, že promoce vašeho syna na tak prestižní univerzitě, není pro vás významným dnem?“ Vemlouvavě se mu snažil zalichotit. „Ano, máte pravdu, že jsem v Praze na promoci a veškeré pracovní záležitosti budu vyřizovat až od pondělka ve své kanceláři. Sjednejte si schůzku příští týden prostřednictvím mé sekretářky. Já momentálně, jak už jste naznačil, jsem na oslavě promoce svého syna“ a chtěl okamžitě zavěsit. „Počkejte okamžik,“ zarazil jej ten otrava. „Jedná se o naši kauzu, která se bude projednávat u Ústavního soudu a vypadá to pro vás na velice slušné palmáře.“ „Snažíte se mi nabízet nějakou odměnu nad rámec zákona?“ zvýšeným hlasem jej zarazil. „To bych si v žádném případě nedovolil“ omlouval se ustrašeně a pokračoval. „Já jenom jsem vás chtěl požádat, abyste mě v této věci zastupoval“ vyhrknul najednou na Libora. Ten už toho měl dost a v návalu hněvu se dopustil zásadní chyby. „Poslyšte, pane inženýre,“ promluvil odměřeným hlasem. „Já už pracuji v této kauze pro protistranu, což je Ústavní soud a momentálně se chystám odjet autem z Prahy ke konzultaci do Brna. V současné době vám nemohu být k službám v žádné z vašich

kauz. Jistě pochopíte, že by se jednalo o střet zájmu, na shledanou“ a zaklapnul telefon. „S kým se to zase vybavuješ?“ ozvalo se z auta. „Ale jenom jeden otrava mně zdržuje“ odpověděl příkře a nasedl. Nastartoval a prudce vyjel z parkoviště směrem na brněnskou výpadovku. Petra zaraženě sledovala ve zpětném zrcátku nahněvanou tvář svého manžela a přemýšlela, kdo jej tak vytočil. Za ta léta manželství jej jenom pár krát viděla tak našťvaného. Proto se jej už na nic nevyptávala a seděla jako pěna. Věděla, že až bude sám chtít, tak ji to poví. Po výjezdu na dálnici upravil rychlost svého Volva, zařadil se do pravého pruhu a zapnul tempomat. Automobil sám automaticky udržoval rychlost a klidně svištěl poloprázdnou dálnicí směrem na Brno.

Zábava v salóнку byla v plném proudu, když Lukáše z nenadání někdo zezadu někdo uchopil za loket. Jakmile se otočil, tak spatřil šéfa pražské kriminálky Michala Farského, jak drží skleničku vína a zeširoka se na něj usmívá. „Konečně mohu i já osobně vám pográtulovat k tak vynikajícímu výsledku. Jen jsem se chtěl zeptat, kam váš otec narychlo spěchal, když tady je tak výborná nálada?“ „V prvé řadě, pane plukovníku, mi můžete říkat Lukáši a byl bych rád, kdybyste mi tykal. O té

druhé věci jsem s vámi chtěl hovořit“ řekl hlasem, ve kterém zkušený kriminalista, by zachytil stopu nějaké obavy. „Jsem samé ucho“ vyzval jej a byl zvědav, co uslyší. „Pamatujete si na ten případ, zhruba před deseti léty, který se tehdy stal v Opavě, a na místě zůstaly tři mrtvoly místních podnikatelů?“ Farský jenom pokýval hlavou, že si vzpomíná a naznačil hlavou, aby pokračoval. „Tehdy se jednalo o rozsáhlý projekt pro armádu, ve kterém bylo zapojeno několik podnikatelských subjektů, které do toho měli vložit nemalé peníze. Jedním z těch podnikatelů byl i nějaký ing. Aleš Krátký, který celý projekt vedl. Pak se přišlo na nějaké machinace s penězi a celá věc skončila u soudu, který tehdy neskončil pro ně tak, jak by si představovali. Celé výběrové řízení bylo zrušeno a milí investoři přišli o nemalé peníze. U soudu tehdy ing. Krátkého, jako hlavního žalujícího celé skupiny, zastupoval můj otec.“ Farský jen pokyvoval, že rozumí, ale stále nerozuměl, proč mu to Lukáš vypráví. „Potom jejich debaklu u soudu ti tři dotyční, chtěli po Krátkém, vrácení velké části investic, které se nepodařilo dohledat. Pamatuji si jen to, že po tom masakru zůstal on jediný, který z toho vyvázl se zdravou kůží.“ „Proč mi to říkáš?“ zeptal se netrpělivě kriminalista, dopil svou sklenici

a rozhlížel se, kam by ji postavil. Lukáš zaznamenal jeho nervozitu, proto zkrátil své vyprávění. „Otcí dneska odpoledne volal předseda Ústavního soudu, aby jej požádal o konzultaci k případu žaloby na stát ve věci zmařeného podnikatelského záměru na pana ing. Krátkého. Farský se najednou zamračil a natáhl se po sklenici vína, které kolem nich přinášel číšník. Pomalu se napil, podíval se Lukášovi do očí a s obavou v hlase se jej zeptal. „Chceš tím naznačit, že tvůj otec jel ještě dnes do Brna?“ Lukáš jen kývnul hlavou a dodal. „Já jsem s ním mluvil, aby to nedělal, protože je to jeho bývalý klient a o určitých věcech z toho případu by měl, jako jeho bývalý právní zástupce, pomlčet. On mi jenom řekl, že teď už jej k němu neváže žádná povinnost mlčenlivosti, neboť se jedná o novou kauzu, kterou podal ing. Krátký u Ústavního soudu. Protože nebyl v té době požádán ing. Krátkým o zastupování, tak přijal nabídku protistrany ke konzultaci případu.“ „Copak si neuvědomil, že po tom prvním prohraném soudu, zůstali na zemi tři mrtví, jejichž vrahy nebo vraha se doposud nepodařilo vypátrat?“ „Já si myslím, že otec je ještě ze staré školy a teď si uvědomil, že má šanci učinit spravedlnosti zadosť“ odpověděl smutně Lukáš a čekal, co na to Farský řekne. Ten jen zamyšleně řekl. „Doufám jen, že o

svém rozhodnutí zatím nikomu dalšímu neřekl, protože jakmile se o tom doví Krátký, tak bude tvůj otec v dost nepříjemné situaci.“ „Myslíte, že by jej mohl Krátký nějak ohrozit?“ vyhrkl na něj s obavou v hlase. „Nevím, je to už deset let, ale tito lidé s mnoha penězi jsou nebezpeční pořád“ dodal zamyšleně a podíval se Lukášovi do očí. Ten v nich poznal obavu, která v něm zanechala nepříjemný pocit. Najednou se rozhodl a řekl. „Půjdu zavolat otci do auta a zkusím jej před Krátkým varovat“ otočil se a spěchal ven ze salonku.

Po půlhodině jízdy poloprázdnou dálnicí se Libor konečně rozhodl, že prozradí obsah telefonátu, který jej tak vytočil. „Promiň, Petro, že jsem byl tak zlý po tom telefonátu, ale potřeboval jsem si sám něco ujasnit. Ten člověk, co mi volal, byl ing. Krátký, jehož kauzu teď jedu konzultovat k Ústavnímu soudu.“ „Já ale myslela, že budeš pracovat pro Ústavní soud?“ zmateně se zeptala, protože si myslela, že ji něco ušlo. „Samozřejmě, že budu pracovat pro Ústavní soud, proto jsem jeho nabídku k zastupování odmítl. Mám mnoho důvodů, proč tak činím.“ Odpověděl stroze a pustil hudbu. Petra jen nevěřicně zírala, jak dovedlo jméno ing. Krátkého znovu naštvat. Proto raději se

už na nic neptala a zaposlouchala se do Vivaldiho, který byl jejím oblíbeným skladatelem. Vtom se rozezněl signál příchozího hovoru a hudba ustala. Libor hovor přijal, protože na displeji svítilo Lukášovo jméno. „Copak synu, něco jsem zapomněl?“ ozval se vesele bez stopy předchozí špatné nálady. „Promiň tati, že tě vyrušuji při řízení, ale měl jsem před chvilkou krátkou debatu s plukovníkem Farským o tom, kam jste oba zmizeli. Chtěl bych si s tebou o tom krátce pohovořit.“ Libor přemýšlel, co má odpovědět, když se z rádia opět ozvalo: „Jsi tam? Nepřerušili nás?“ „Ano, slyším tě a zavolám ti od Devíti křížů, kde se chceme zastavit na kávu.“ „Rozumím, budu čekat,“ ozvalo se z rádia a Vivaldiho hudba ukončila telefonní spojení. K Devíti křížům chyběla slabá půlhodinka.

Syn Libora Vávry byl od malička velice bystrý a chytrý chlapec s mimořádně vyvinutým logickým myšlením. Libor zpočátku myslel, že bude pokračovat v jeho šlépějích, ale zmýlil se. Lukáš chtěl být od malička policajtem, a proto se nechal zapsat na Střední policejní školu v Brně, kterou absolvoval s nejlepším prospěchem v ročníku. V průběhu studia se v praxi studenti

museli seznamovat se všemi obory policejní činnosti. Lukáše však uchvátila kriminalistika, ve které mohl uplatnit své logické myšlení. Proto byl, pro své studijní výsledky, přijat na Vysokou školu kriminalistickou v Praze, kde po tříletém bakalářském studiu byl zařazen do týmu kriminalistů v Opavě a další dva roky magisterského studia absolvoval již dálkově při zaměstnání. Za ty dva roky se vypracoval na velice schopného kriminalistu, který byl svými nadřízenými nasazován do týmu, které řešily ty nejnáročnější kriminalistické případy. Proto si Libor přál, aby po absolutoriu na vysoké škole se Lukáš věnoval špičkové kriminalistice v Praze. Lukášovi o tom svém přání zatím neřekl, ale při své řeči na promoční oslavě, to všem přítomným nenápadně naznačil. Hlavně si té jeho poznámky měl všimnout šéf pražské kriminálky plukovník Farský, který byl znám tím, že si do svého týmu vybíral pouze ty nejschopnější.

Návěští u dálnice oznamovalo, že motorest Devět křížů bude po dvou kilometrech. „Budeš něco jíst nebo si dáme jenom kávu?“ zeptal se Libor manželky a sledoval ji ve zpětném zrcátku, co odpoví. „Ty si skutečně myslíš, že po té porci, kterou

jsem do sebe dostala, bych byla schopna ještě něco sníst?“ usmála se na něj do zrcátka. „Dáme si jen malé presíčko a pojedeme dál. Něco malého si pak objednáme na pokoj, až se vrátíš“ spiklenecky mrkla na Libora a sáhla po kabelce, aby si překontrolovala její obsah. To už přijížděli k parkovišti motorestu, které bylo asi z poloviny zaplněno. V restauraci se posadili ke stolku pro dva, odkud bylo vidět a zaparkované auta. Libor objednal dvě presy a Petra si odskočila na toaletu se opláchnout a upravit make-up. Libor toho využil a zavolal Lukášovi. Ten se mu ozval okamžitě, jakoby na jeho volání čekal. „Tak co synu, o čem jsi se mnou chtěl hovořit?“ zeptal se ihned, když jej uslyšel. „No víš, tati, hovořil jsem s plukovníkem Farským o důvodu vašeho odjezdu a myslíme si, že možná neděláš dobře, když ses rozhodl jít proti Krátkému. Je to člověk, který má dlouhé prsty, a když se to doví, tak by mohl být pro tebe dost nebezpečný.“ „On už to ale ví“ skočil mu Libor do řeči. „Jak, prosím tě?!“ zděšeně vyhrkl. „Velice jednoduše“ odpověděl klidně. „Než jsem vyjel z Prahy, tak mi volal, jestli bych jej u Ústavního soudu nezastupoval. Já jsem jej, ale slušně poslal, víš, kam a potom jsem sjel svoji sekretářku, že mu na mně dala moje číslo. Neměj obavy, já jsem ji okamžitě pověřil, aby mi sehnala o

Krátkém, všechno, co se dá. Bude mi volat ještě před jednáním u soudce a pošle mi to faxem přímo do auta. Pak se teprve rozhodnu, jestli do toho půjdu. Spokojený?“ a čekal na synovu reakci. „Já jenom, aby sis to raději rozmyslel“ zareagoval o poznání klidněji. „Musím už končit, protože se vrací máma z toalety a já bych ji nechtěl přidělovat starosti,“ chtěl rychle ukončit hovor, ale Lukáš jej zarazil. „Dej mi ji, prosím, chtěl bych se s ní domluvit ještě kvůli zítřku.“ Za okamžik se v telefonu ozvalo. „Už se ti stýská po mámě?“ uslyšel v telefonu mámin veselý hlas. „To víš, že ano, ale chci se s tebou domluvit, abys zítra vyzvedla malého od babičky Blanky. Tady se to trošku rozjelo a Jana mě dřív za volant nepustí, než budu mít na testeru nulu. Takže se může stát, že přijedeme zítra až večer.“ „To vůbec neřeš, a řekni Janě, že se o malého postaráme“ a mrkla spiklenecky na Libora. „Tak dík a užijte si to spolu“ dodal dvojsmyslně a ukončil hovor. Petra se jeho poznámce jen pousmála a šibalsky se podívala na svého muže, když mu podávala telefon. Ten rychle pochopil a kývnul na číšníka, že bude platit. „Podívej, řekla a dívala se oknem na parkoviště, kde měli zaparkované své Volvo. Kolem auta se motali dva chlapíci, kteří si je prohlíželi malinko déle, než ostatní zaparkované vozy. Libor se otočil a uviděl

je, jak už odcházejí k zaparkovanému černému terénnímu BMV na konci parkoviště a nasedají do něj. „Nejsou první ani poslední, kteří si naše auto prohlízejí, protože tento model Volva je u nás dost vzácný. Tehdy se jich moc nedovezlo a já jsem měl to štěstí, že jsem je sehnal,“ mávl rukou nad dvěma zvědavci a věnoval se číšníkovi, který dorazil k jejich stolu. Když vyšli na parkoviště, tak si Libor všiml, že černé BMV s tmavými skly stále stojí na svém místě. Nasedli do auta a vydali se na poslední úsek dálnice, který jim ještě do Brna scházel. Černé BMV se pomalu rozjelo za nimi.

„Tak co?“ ozvalo se za Lukášovými zády, když ukončil hovor. Ten sebou malinko trhl a otočil se po hlase. Patřil plukovníku Farskému, který si jej zvědavě prohlížel. „Nic se neděje, teď jsem mluvil s tátou, jsou u Devíti křížů na kafi, a zatím není rozhodnutý, jestli to vezme“ odpověděl s mírnou obavou v hlase. „Něco se ti na tom nezdá?“ provrtával jej plukovník zvědavým pohledem. Ten jeho pohled si Lukáš pamatoval z přednášek na vysoké škole a neměl z něho dobrý pocit. „Tak, ven s tím, co ti táta vlastně řekl?“ uhodil na něj Farský přísně. Lukáš se mu podíval do očí a odpověděl. „Krátký mu volal těsně před tím, než vyjeli z Prahy

a chtě po něm, ať jej u soudu zastupuje.“ „Co on na to?“ vyhrkl plukovník. „Podle toho, co mi řekl, tak jej poslal slušně do prdele.“ Mezi oběma nastalo hrobové ticho, které nevěstilo nic dobrého. Plukovník nakrabil čelo a usilovně přemýšlel. Za okamžik se Lukáše zeptal. „Víš Krátký o tom, že táta uvažuje o spolupráci s protistranou?“ Lukáš jen kývl hlavou a plukovník dodal. „To není dobré, Krátký je hajzl, který je schopen pro peníze udělat cokoli. Nikdy jsme mu nic nedokázali a já vím určitě, že měl prsty v odstranění těch tří!“ „Co budeme dělat?“ zeptal se jej v naději, že uvažuje o nějakém řešení. „Momentálně nemůžeme dělat nic, musíme pouze čekat, s čím Krátký vyrukuje u soudu.“

V dálce už byly vidět světla periferie města Brna a Liborovo Volvo si to spokojeně uhánělo stotřicetikilometrovou rychlostí z mírného kopce. Zrovna si pobrukoval poslední melodii Vivaldiho, když se jej Petra zeptala: „Co jste si s Lukášem povídali tak zajímavého, když jsem byla na toaletě?“ Libor chvíli zauvažoval, co má odpovědět a nakonec klidně řekl: „Měli jsme spolu jednu nevyjasněnou záležitost a já jsem nechtěl to probírat za jízdy, tak jsem využil té zastávky.“ A znovu si začal pobrukovat melodii. Petra si pomyslela svoje,

protože věděla, že ji stejně nic konkrétního neřekne. Uvnitř auta začalo být najednou více světla, tak se otočila na zadním sedadle a uviděla rychle jedoucí auto za nimi. „Kdyby ten idiot alespoň ztlumil světla, když mě chce předjet!“ Nahněvaně se ozval Libor. Vtom je rychle jedoucí auto minulo a zařadilo se do pruhu těsně před něj. Poslední, čeho si všiml, byla zablácená SPZ černého BMW a jeho brzdových světel. Reflexivně prudce sešlápl brzdový pedál a strhl řízení vlevo, aby zabránil střetu. Volvo narazilo do středních svodidel, udělalo přemet a pokračovalo v divoké jízdě, koly vzhůru. Trvalo několik dlouhých vteřin, než se vrak auta zastavil o pravá svodidla. Nastalo hrobové ticho, které rušil pouze zvuk motoru, rychle se vzdalujícího BMW.

Úsek dálnice před Brnem osvětlovaly pouze vozy záchranné služby, hasičů a policie, které vysílaly do okolí modré záblesky majáků.

Zábava v salonku byla v plném proudu, když se nejednou rozezvučel Lukáčův mobil. Ten se jen podíval, kdo volá, a když uviděl neznámé číslo, tak hovor nepřijal. „Kdo to byl?“ zeptala se Jana, se kterou, zrovnakvůli telefonu, přerušil zamilovaný ploužák. „Ale zase nějaký otrava, který mi chce gratulovat. Dneska to je už aspoň desátý. Vůbec mi